

Una veu que canta històries

Ismael Serrano actuarà dissabte vinent a l'Auditori de Girona, tot sol amb la guitarra, en un concert teatral i narratiu

“La sentència del procés és injusta i desproporcionada. Veig amb tristesa el que està passant a Catalunya”

Ismael Serrano [<http://www.ismaelserrano.com/>] (Madrid, 1974), un dels millors cantautors espanyols de la seva generació, torna aquest dissabte a l'Auditori de Girona [<http://www.auditorigirona.org>] –ja hi va actuar el 2012 i el 2015–, dins la seva gira *Todavía*, en la qual actua tot sol amb la seva guitarra (20.30 h, 24 i 28 euros). Tot i que aquest estiu ja va actuar tot sol al fòrum romà d'Empúries, Serrano aclareix que no es tracta del mateix tipus de concert: “El que presento ara no és un concert convencional, sobretot perquè m'agrada donar un caràcter teatral a la posada en escena, potser per la frustració de no haver pogut fer un musical [riu]. Durant el concert vaig explicant històries, perquè al final m'he adonat que el que més m'agrada és explicar històries. Justament per això he escrit un llibre de relats”, explica el cantant i, ara també, escriptor emergent i autor del llibre *El viento me lleva* (Gríjalo), editat el març passat.

Serrano és un creador inquiet i força prolífic: en dues dècades –el 2017 va celebrar el 20è aniversari del seu memorable debut, *Atrapados en azul*– ha publicat una quinzena de discos, l'últim dels quals és *Todavía* (2018), gravat en directe a la localitat argentina de Tigre, davant d'un reduït grup d'amics. “És una situació força corrent: jo, cantant entre amics, al voltant d'un foc. La gran diferència és que, quan estic amb amics, canto de tot menys les meves cançons”, aclareix. “Mai no havia gravat un disc amb un format tan clàssic de cantautor, només amb guitarra i veu. També volia que fos una experiència compartida amb un públic molt reduït i proper. El meu somni era gravar en una platja. Per raons tècniques vam haver de fer-ho en una casa, però tampoc no ens vam poder aïllar completament de l'exterior. Per això en el disc se senten alguns ocells, sobretot si l'escoltes amb auriculars.” Serrano tornarà al novembre a Xile i l'Argentina per oferir alguns concerts a Santiago, Rosario i Buenos Aires. Allà té molts incondicionals, fruit també en bona part de la seva persistència i la seva gran capacitat de treball: “Des del primer disc hem viatjat a Amèrica, primer tocant en llocs molt petits; hi hem estat sempre, a les verdes i a les madures.”

Nou disc infantil

La gran notícia és que aviat hi haurà un nou disc d'Ismael Serrano. Bé, no és exacte: és un nou treball del projecte de cançó infantil que comparteix amb la seva parella, l'actriu argentina Jimena Ruiz Echazú, pares tots dos d'una nena de cinc anys anomenada Lila. “La paternitat em va sacsejar”, reconeix el cantautor. “Hem gravat deu cançons, entre les quals n'hi ha alguna de pròpia i adaptacions de cançons infantils o que no ho són pròpiament parlant. Crec que hi ha un codi compartit entre nens i adults que de vegades se subestima. Això ens resulta molt evident a aquells que hem crescut amb els poemes de Gloria Fuertes i María Elena Walsh o amb *La bola de cristal*”.

Una bretxa que creix

És impossible acabar una entrevista ara mateix a Ismael Serrano i no preguntar-li sobre Catalunya: “Veig amb tristesa el que està passant perquè em sembla que la bretxa, lluny de disminuir, va creixent, dins de la mateixa societat catalana i amb la resta d'Espanya. La sentència em sembla injusta i desproporcionada.”

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 23-10-2019, Pàgina 47

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1684644-una-veu-que-canta-histories.html>